RETSMØDERAPPORT
i sag 124/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Formålet med Rådets direktiv 83/181/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat er at fortsætte de bestræbelser, der er udfoldet med henblik på, at der inden for Fællesskabet i relation til private skabes de samme betingelser som inden for en enkelt stat. Da afgiftsmæssige hindringer ved indførsel til en medlemsstat af personlige ejendele besværliggør den frie bevægelighed for personer inden for Fællesskabet, tilsigtes det med ovennævnte direktiv, at disse i videst muligt omfang fjernes ved indførelse af afgiftsfritagelse.

Direktivets artikel 12 bestemmer, at medlemsstaterne for at efterkomme direktivet skulle sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft senest den 1. januar 1984, og at medlemsstaterne øjeblikkeligt skulle give Kommissionen meddelelse herom.

Kommissionen havde ikke inden for den fastsatte frist modtaget nogen meddelelse fra den italienske regering om, hvilke gennemførelsesforanstaltninger den havde truffet, og var heller ikke i besiddelse af oplysninger, hvorefter Den Italienske Republik måtte antages at have opfyldt sin forpligtelse til at sætte de nødvendige bestemmelser i kraft; Kommissionen fastslog derfor ved skrivelse af 21. december 1984, at den nævnte bestemmelse var tilsidesat, og anmodede den italienske regering om at fremsætte sine bemærkninger hertil inden for en frist på to måneder.

Ved telex af 24. maj 1985 meddelte Italiens Faste Repræsentation Kommissionen, at det italienske finansministerium havde udarbejdet et lovforslag med henblik på at gennemføre det pågældende direktiv i italiensk lovgivning.

Da Kommissionen ikke efterfølgende modtog meddelelse om, at der var truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktivet, fremsatte den i medfør af EØF-Traktatens artikel 169, stk. 1, den 18. juli 1985 en begrundet udtalelse, hvori den gav den italienske regering en frist på en måned til at efterkomme det.

Ved telex af 25. juli 1985 anmodede den italienske regering om, at fristen blev forlænget med 30 dage. Ved telex af 4. september 1985 anmodede den italienske regering om, at fristen blev forlænget med yderligere to måneder, idet den henviste til, at det lovforslag, hvorefter de nationale bestemmelser blev tilpasset de fællesskabsretlige bestemmelser, skulle behandles i den følgende samling.

Da Kommissionen ikke modtog yderligere meddelelser fra den italienske regering, anlagde den nærværende traktatbrudssag.

Stævningen blev registreret på Domstolens Justitskontor den 26. maj 1986.

Den Italienske Republiks regering har indgivet svarskrift, mens Kommissionen, som fandt det påståede traktatbrud bevist, har givet afkald på at indgive replik.

* Processprog: Italiensk.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det statueres, at Den Italienske Republik har undladt at sætte de ved lov og administrativt fastsatte bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 83/183/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat og derfor har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til direktivet.

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Den italienske regering har ikke bestridt det påståede traktatbrud.

III — Parternes anbringender og argumenter

Kommissionen har understreget, at i henhold til EØF-Traktatens artikel 189, stk. 3, er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for den medlemsstat, som det rettes til, og at medlemsstaterne i henhold til Traktatens artikel 5, stk. 1, skal træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af Traktaten, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

Den italienske regering har ikke bestridt det påståede traktatbrud. Den har imidlertid anført, at selv om de nærmere regler og fristerne ikke er de samme som i direktivet, indrømmes der allerede afgiftsfritagelse for personlige ejendele, der indføres til Italien ved overflytning af bopælen, jfr. artikel 14, stk. 6, i de foreløbige bestemmelser om told og afgifter ved indførsel, stadfæstet ved dekret nr. 723 af 26. juni 1965 fra Republikkens præsident (Gazzetta ufficiale (Statstidende), tillæg nr. 160 af 1. juli 1965).

J. C. Moitinho de Almeida
Refererende dommer